

belangrijke aanmerkingen over het schilderen op witte en donkere gronden medegedeeld, door welken verdienstelijken Letterarbeid, de diepe oordeelkunde en keurige smaak van den waardigen overledenen, ook bij de nakomingschap, geëerbiedigd zal blijven.

Na het ondergaan van zulke gevoelige verliezen, moest der Vierde Klasse, nog slechts weinige dagen geleden, de ramp treffen, welke, schoon reeds angstvallig te gemoet gezien, haar thans met diepen rouw vervult. Gij allen verwacht, Mijne Heeren! dat ik van **HULSWIT** zal gewagen; van **HULSWIT**, door uitstekend kunstvermogen, juist oordeel, keurigen smaak en deugdzaam levenswandel ons zoo waardig, en dezer Instelling ontrukkt vóór dat zij de rijke vruchten zijner begaafdheid mogt inöogsten.

Van der jeugd af tot de Schilderkunst opgeleid, was derzelver beoefening de bronwel zijner vreugd in dagen van kalmte en voorspoed, en zijne opbeuring, wanneer de rampen des levens hem ter neder drukten. Van daar die heerlijke voortbrengselen van zijn penfeel, die ons, als 't ware, in de aangenaamste en bevalligste landstreeken verplaatsende, zijn welverdienden kunstroem, ook voor volgende tijden en geslachten, zullen bevestigen. Tot Lid der Koninklijke Maatschappij tot aanmoediging der Schoone Kunsten te Antwerpen benoemd, werd hem ook bij de oprigting der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten binnen deze Hoofdstad, de waardigheid van Onderwyzend-Medebestuurder bij dezelve opgedragen; doch zijne, reeds sedert lang, zoo zeer kwijnende gezondheid, vergunde hem niet in deze belangrijke betrekking werkzaam te zijn. Hij overleed op den 8sten dezer maand, in den ouderdom van 56 jaren, tot bittere droefheid zijner bloedverwanten en vrienden, en tot groot verlies voor de Schilderen Teekenkunst, waarvan hij een uitstekend beoefenaar en waardig sieraad was.

Behalve deze Leden, verloor het Instituut nog hoogstachtingwaardige en verdienstelijke Korrespondenten: en wel de Eerste Klasse den kundigen **VAN BEMMELN** te 's Gravenhage, die in de weldadige stichting der

Vrou-

over het schilderen op witte en donkere gronden, de vrucht eener langdurige ondervinding, zullen haar steeds belangrijk blijven.

Dezelfde zucht voor het ware schoon bleef den Grijsaard tot zijn einde bij: zijne geestvermogens bij het klimmen der jaren niets van hunne kracht verliezende, was hij nuttig voor allen, die hem omringden; terwijl zijne uitgebreide kennis en helder oordeel, gevoegd bij een' zachten en deugdzamen inborst, hem de achting en liefde van allen, die hem kenden, verwierven, en zijn verscheiden (schoon in hoogen ouderdom,) algemeen deden betreuren. —

En wat zal ik zeggen van onzen **HULSWIT**, dien edelen, fijn gevoelligen Kunstenaar, die het schoon verband tuschen echte Kunst en reine zeden met zijn voorbeeld op het heerlijkst ten toon spreidde? Zijne opleiding en zijn levensloop hebben zeker niets buitengewoons, maar de Man zelve, zijn kunstarbeid, zijn smaak en zijn oordeel, zouden eene opzettelijke Loffpraak waardig zijn.

Hier ter Stede geboren in den jare 1766, werd hij vroeg tot de Schilderkunst opgeleid; genoot het onderwijs van den ouden, naderhand van diens Zoon, den thans levenden achttingwaardigen P. BARBIERS; later op zich zelve staande, nam hij tot zijn bestaan een Behangselfabriek, doch liet die vervolgens varen, en verkreeg een' kleinen post bij den Ontvang der Gemeene Middelen.

Hoezeer hem daarbij nog tijd tot studie in zijne geliefkoosde Kunst overbleef, waren echter de werkzaamheden daaraan verknocht, te strijdig met zijne geaardheid, om dien te behouden. Bij zijn penfeet den handel in Kunst voegende, mogt hij zich, in zijnen kring, een ruim bestaan verwerven, en zich meer en meer in zijne Kunst volmaken. Derzelve beoefening was zijne lust en vreugd in dagen van voorspoed, zijn troost bij de rampen en wederwaardigheden des levens. Niet zich zelve, noch eigen roem zoekende, maar dat volkomene

steeds

steeds voor oogén houdende, waarvan zijne ziel doordrongen was, en dat hij bij de beschouwing der Natuur ontwaarde, getuigen zijne tafereelen van die orde, overéénstemming en eenvoudigheid, welke alle hare gewrochten kenmerken.

En deze tafereelen, hebt gij ze niet altijd met diepen eerbied bewonderd? Waart gij geene getuigen, bij den onlangs gehouden Verkoop zijner nagelatene Teekeningen, hoe deruwft en onvolkomenste sehets dat zelfde fijn gevoel aan den dag legde? Zagt gij niet in de Schilderstukken, die zijne hand niet had kunnen voltooien, wat hij had willen uitdrukken? Te regt beklagenswaardig is het, dat eene ongesteldheid en verzwaking in de hand, hem de twee laatste jaren verhinderd hebben, iets van aanbelang te werken, waardoor wij ons over het gemis van zoo vele meesterstukken moeten beklagen.

Intuschen, verliest de Kunst in hem een sieraad, verliezen de meesten onzer eenen Vriend, Gij, jonge Kunstenaars! die U onder zijne leiding zoudt hebben willen volmaken, gij verliest nog meer. — Aan het hoofd van eene der Afdeelingen van Onderwijs bij de Koninklijke Akademie geplaatst, zoude hij juist datgene voor U geweest zijn, wat hij had moeten zijn. Hij had met U de Natuur doorwandeld; hij had U doen opmerken al de pracht, dié zij bij de hoogste eenvoudigheid ten toon spreidt: mogt hij U al bij enkele groote meesters hebben doen vertoeven, de Natuur, en haar alléén, had hij U tot voorbeeld aangewezen. Te regt dus betreurt die Inrigting, voor welke hij zoo veel wilde, maar, door langdurige ongesteldheid, zoo weinig heeft kunnen doen, met deze, die menigmaal zijne hulp mogt onder vinden, den waardigen, den indedaad voortreffelijken Man.

Doch, zullen wij alleen om hem treuren? Neen! Trachten wij zijne voetstappen naar te volgen, zoeken wij het verband tuschen het ware, schoone en goede, tuschen Kunst en deugd, onder ons aan te

kweeken; dit voorzeker zal de waardigste vereering zijner nagedachte-
nis zijn.

Gedeeltelijk zijn de hierdoor opengevallene plaatsen, door nieuwe benoemingen, met 's Konings goedkeuring bekrachtigd, vervuld geworden, en mogen wij van de kunde, ijver en bereidwilligheid van de Heeren HOMBERT DE SUPERVILLE, DUCQ en DEN TEX verwachten, dat, zoo zij ons de afgestorvenen niet doen vergeten, zij derzelve gemis zullen verzachten en dragelijker maken. Reeds heeft de eerste ons de vruchten van zijn genie aangeboden, en ons die verder toegezegd. Aan de lust der beide anderen, om tot het doel dezer Instelling mede te werken, kunnen wij, na hunne ongeveinsde betuiging, niet twijfelen.

Mij zoude nu nog overig blijven, U de nieuwe Prijsvraag der Klasse mede te deelen. Vooraf echter zal de uitspraak over de ingekomene Stukken, op de Prijsvragen van 1820, dienen te geschieden, waartoe deze Zitting tevens bestemd is.

De Voorzitter, als nu het woord opvattende, verzocht, dat ter nadere bevestiging van het besloten op de buitengewone Vergadering van den zoften dezer, de rapporten zouden gelezen worden, welke door de verschillende Kommissien op de ingekomene Prenten, gedongen hebbende naar den uitgelooften prijs in het vak der Graveerkunst, als ook dat over de ingezondene Stukken in het vak der Schilderkunst waren uitgebragt.

De Heer verstreeg daarop het volgend rapport:

MYNE